

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — Α. Γ. Κωνσταν-
τινίδου: Ἡ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ - ΑΝΤΩΝΗ, διήγημα.

ΣΤΗΛΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρῶτον:

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Ε'

Ὅ,τι προεῖδεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεω-
ρητὴς ἤρξατο πραγματοποιοῦμενον.Ὁ Λουβέν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
Μούλ, ἐσκέφθη μήπως ὑπὸ τὴν πρόφασιν
νὰ κατασκοπεύσῃ, δὲν ἐτίθετο ὑπὸ κατα-
σκοπίαν αὐτός, μήπως ἦτο κυνήγιον ἀντι-
κυνηγοῦ. Ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος καὶ μὴ προ-
σπεποιημένη στάσις τοῦ Λαυρεντίου, ἡ
βαρβαρότης, μεθ' ἧς ὑπεδέχθη αὐτόν, ἡ
ρητὴ ἀπαγόρευσις νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ὑ-
ποθέσεως καὶ πρὸ πάντων ἡ θέα τοῦ τραυ-
ματισμένου ἐκείνου προσώπου, διέλυσε
πᾶσαν ὑπόνοιαν καὶ δυσπιστίαν τοῦ ἀρ-
χαίου κταδίκου. Βεβαίως ἡ ἀποστολή
τοῦ ἦτο σπουδαία καὶ διεικτεῖτο σπου-
δαίως νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν.Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, παρὰ
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς
τὴν ἀστυνομίαν, ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἐλκυσ-
μένον πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐδοκίμα-
σεν ἀποστροφὴν νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ
προδώσῃ αὐτόν. Ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ὑπε-
ρήφανος ἐκείνη καλλονή, ἡ ἀγρία ἐνερ-
γητικότης τοῦ νέου ἀνδρὸς προσεκάλεσε
τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ.Ὁ θαυμασμὸς οὗτος ἡῤῃξε τὰς ἐπο-
μένας ἡμέρας, ἐκδηλούμενος ὑπὸ ἀπολύ-
του ὑποταγῆς καὶ παντοίων περιποιή-
σεων. Οὐδὲν ἀπεθάρρυνεν αὐτόν, οὐδ' αἱ
ὑβρεῖς, οὐδ' αἱ βαναυσότητες· ὁ Λαυρέν-τιος, διὰ μιᾶς λέξεως ἢ δι' ἐνὸς νεύματος,
τὸν ἠνάγκαζε νὰ φεύγῃ ταπεινούμενον
καὶ ἔρποντα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς εἰρ-
κτῆς, μεθ' ὃ δι' ἐνὸς νεύματος πάλιν ὁ
Λουβέν ἐπανήρχετο σπεύδων καὶ μειδιῶν.Ἐνίοτε τὸν ἐβλεπεν ἀτενίζοντα διαρ-
κῶς αὐτόν.— Διατί μὲ παρατηρεῖς, γέρω-μα-
σκαρᾶ;— ὦ! συγχώρεσέ με... ἔλεγεν ὁ Λου-
βέν καταβιβάζων τοὺς ὀφθαλμούς.— Ζητεῖς νὰ μαντεύσῃς ἀπὸ τὸ πρό-
σωπόν μου ἂν ἔχω κἀνὲν μυστικόν;Ὁ Λουβέν διεμαρτύρετο καὶ ἐζήτη-
σε συγγνώμην.Πρῶτον τινά, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξύπνα,
ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε ἐλαφρὸν φύσημα καὶ
εἶδε σκιὰν πλησίον τῆς κλίνης του. Μό-
λις ἐκινήθη καὶ ἡ σκιά ὀπισθοδρόμησε
ζωηρῶς. Προσπεποιήθη ὅτι ἀπεκοιμήθη
πάλιν καὶ ἡμιοιόγῳ τοὺς ὀφθαλμούς
εἶδεν εἰς τινων βημάτων ἀπόστασιν τὸν
Λουβέν ἀκίνητον θεωροῦντα αὐτόν. Τοῦτο
διήρκεσεν ἐπὶ τινα λεπτά. Τί συνέβαινε
ἐν τῇ ἀγρία καὶ διεφθαρμένῃ ἐκείνῃ
ψυχῇ;... Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἀποτό-
μως.— Τί κάμνεις ἐδῶ; ἀνέκραξε διὰ φο-
βερᾶς φωνῆς καὶ ὀρμῶν πρὸς τὸν Λουβέν,
ὅστις ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ ὀπισθεν τῆς
κλίνης.Ὁ Λαυρέντιος, δεδουλευμένος ὑπὸ τοῦ
μανθῦνος, ἠδυνάτει νὰ τὸν φθάσῃ.— Ἦλθες, ἄθλιε, νὰ μὲ κατασκοπεύ-
σῃς εἰς τὸν ὕπνον μου, ν' ἀρπάξῃς κανένα
λόγον, ὁ ὅποτος θὰ μοῦ διέφευγε...— ὦ! Θεέ μου, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λου-
βέν... Σοῦ ὀρκίζομαι ὅχι, κύριε Σίμων·
ὅ,τι θέλεις λέγε ἐμπρὸς μου... Νὰ πεθάνω
καλλίτερα παρὰ νὰ σὲ προδώσω!

— Λοιπὸν διατί μὲ ἐπλησίαζες;

— Δὲν τὸ ἔκαμα διὰ κακῶ. Σὲ ἐκύ-
ταζα ποῦ ἐκοιμόσουν.— Σὲ ἐνδιέφερεν αὐτό! ὑπεντοθόρισεν
ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος εἰς τὴν κλίνην
του.

— Ναί, εἶπε σοβαρῶς ὁ Λουβέν, σὲ ἐ-

κύταζα καὶ ἔλεγα μόνος μου πῶς εἶσαι
εὐτυχισμένος ποῦ εἶσαι παλληκάρι καὶ γεν-
ναῖος... Ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος καὶ δειλὸς
ἴσ' ἂν βρεγμένη κότα... Ἀ! ἂν ἤμουν ἴσ' ἂν
καὶ λόγου σου...— Μπᾶ! ἂν ἦσο ἴσ' ἂν ἐμὲ τί θὰ ἔκα-
μνες;

— ὦ!... θὰ ἐβλεπες!

Τὸ ὄμμα τοῦ ἀπήστραπτε καὶ τὸ πρό-
σωπόν του εἶχεν ἀγρίαν ἔκφρασιν· ἦτο ἀ-
ληθῶς ὁ κακοῦργος τοῦ Βιλζούφ καὶ
τῆς ὁδοῦ Καρδινέ!... Τοῦτο ἄλλως τε ὁ-
λίγον διήρκεσεν.— Ἐγὼ νοιώθω τὴ δουλειά, εἶπε μετὰ
θλίψεως ὁ Λουβέν, μὰ δὲν ἔχω τὸ κουρά-
γιο καὶ τὴ δύναμι νὰ τὴν ἐκτελέσω· μο-
νάχος, τίποτε δὲν ἔχω... Δὲν θὰ ἦ-
τον μεγάλο κακὸ, ἂν εὑρίσκα ἄλλον ποῦ
νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι ποῦ μοῦ λείπει.Ὁ Λαυρέντιος ἔκρινεν εὐλογὸν νὰ τὸν
διακόψῃ.— Ἀρκεῖ! εἶπεν εἰρωνικῶς, θέλεις τῶ-
ρα νὰ ἴδῃς ἂν θὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερα μὲ
τὴν πρόκλησιν ἢ μὲ τὴν κατασκοπίαν!

Καὶ ἐπέβαλε σιγὴν τῷ Λουβέν.

Ἄλλως τε, αἱ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκεί-
νου παραφροαὶ του δὲν ἦσαν προσποη-
ταί. Ἡ ὑποταγὴ αὐτοῦ, αἱ κολακαίαι, αἱ
περιποιήσεις, δι' ὧν περιέβαλλεν αὐτόν,
τῷ διήγειρον τὴν καρδίαν καὶ τὸν παρώρ-
γιζον· ἤρχοντο δὲ στιγμαί, καθ' ἃς κα-
τεπάτει τὸν Λουβέν ὡς σκώληκα. Ἐν
τούτοις δὲν ἔπρεπεν ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ
καὶ ἡ ὀργὴ νὰ ἐκδηλῶνται τόσο συνεχῶς,
διὰ τοῦτο κατῴρθε νὰ προσποιητῇ
πολλάκις. Προσπειροῖτο ἐνίοτε ὅτι ἀστεί-
ζεται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν κατασκοπίαν
τοῦ Λουβέν. Ὅτε ὁ φύλαξ ἤρχετο ζητῶν
τὸν Λουβέν δι' ἀνάκρισιν ἢ ἀντιπαράστα-
σιν, τῷ ἔλεγεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν:— Πήγαινε, γέρω-μασκαρᾶ! πήγαινε
νὰ κάμῃς τὴν ἀναφορὰν σου· ἂν εἴπῃς
μόνον ὅσα σοὶ ἐξομολογήθην δὲν θ' ἀρ-
γήσῃς.

Καὶ ἄμα ὁ Λουβέν ἐπανήρχετο:

— Στοιχηματίζω ὅτι σὲ ἐπέπληξαν,
διότι δὲν κατῴρθωσες τίποτε, καὶ σοὶ εἰ-

πον ὅτι κλέπτεις χρήματα καὶ τὴν εὐνοίαν τῆς ἀστυνομίας. Χάνεις τὸν καιρὸν σου καὶ τὸν κόπον σου, κακόμοιρε!

Κατὰ τὰς ἀπουσίας ταύτας τοῦ Λουβέν, ὁ Λαυρέντιος ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μούλ, εἰς δὲ ἔλεγε τὰ διατρέχοντα, καὶ παρ' οὗ ἐλάμβανε συμβουλὰς.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς εὗρισκεν ὅτι καλῶς ἔβαινε ἡ ὑπόθεσις. Ἐσκέπτετο ἐν τούτοις ἂν ἡ πρὸς τὸν Λαυρέντιον ἀφοσίωσις τοῦ Λουβέν ἦτο ἀληθὴς ἢ προσποιημένη. Ὅπως διαφωτίσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε μέσον τι ἀποφασιστικόν.

— Ὁμολογήσατε! εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Λαυρέντιον.

Καὶ ὄντως, ἅμα ὁ Λουβέν ἐπανῆλθεν, ὁ Λαυρέντιος ἤρξατο συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ οἰκείως καὶ φιλικῶς.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητέ, εἶπε, λυπούμαι καὶ σὲ καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Θὰ εἶπες πάλιν εἰς τοὺς ἀρχηγούς σου ὅτι δὲν κατώρθωσες νὰ ἀποσπάσῃς τὸ μυστικόν μου. Εἶνε πραγματικῶς ἔκτακτον! Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχα μυστικόν, θὰ τὸ ἐξεμυστηρεύομην εἰς ἓνα ἄνθρωπον τοῦ εἶδους σου!... Μὲ νομίζεις λοιπὸν ζῶν! Ἡ θέσις μου εἶνε ἀρετὰ καλὴ καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ περιπλέξω τὰ πράγματα. Ἡ δικογραφία μου πρὸ τριῶν ἐβδομάδων εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰσαγγελίαν· οὐδεμίαν ἀπόδειξις ὑπάρχει ἐναντίον μου καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ παραπεμφθῶ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἔστω καὶ δεκαπέντε, ἡ ἔνα μῆνα, ἂν θέλῃς, θ' ἀπαλλαγῶ καὶ θὰ ἐλευθερωθῶ. Ὑπομονὴν λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχω καὶ νὰ κρατῶ τὴν γλώσσάν μου· τίποτε ἄλλο.

Ὁ Λουβέν συνεχάρη τὸν Λαυρέντιον διὰ τὸ ποθητὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεως. Εἶτα, διαρκούσης τῆς συνομιλίας, ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη κατιστάμενος ζωηρότερος καὶ εἶπεν:

— Διάβολε! ἂν εἰπῶ σιγὰ εἰς ἓνα χαμένον ὡς ἐσέ, τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, τί θὰ ἐγίνετο; Θὰ ἠρνούμην τὴν ὁμολογίαν, καὶ διατὶ νὰ πιστεύσουν σὲ καὶ ὅχι ἐμέ; Καὶ ἂν μὲ παρέπεμπον εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον θὰ ἰσχυρίζομην ὅτι αὐτὴ ἡ δῆθεν ὁμολογία εἶνε ἐφεύρεσις τῆς ἀστυνομίας, οἱ δὲ ἐνορκιοὶ θὰ μὲ ἀπέλυον. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ναί, ἀκουσε, σοὶ τὸ λέγω, εἶπε πλησιάζων πρὸς τὸν Λουβέν καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν. Ἐγώ, ὁ Παῦλος Σίμων, ἐξετέλεσα τὸ ἐγκλημα τῆς Βιλλαίν!

— Σιώπα! εἶπε ζωηρῶς ὁ Λουβέν. Ὁ! κακόμοιρε, ἂν σὲ ἀκουε κανεὶς...

Ὁ Λαυρέντιος ἐκάγχασε.

— Χά χα! πόσον ὠραία ὑποκρίνεσαι, γέρω-μασκαρά! ἀνέκραξεν. Ἡσύχασε, εἶσε μόνος ἐδῶ· μόνος ἤκουσε ὅ,τι εἶπα. Τώρα πῆγαινε νὰ τὸ προδώσῃς, καὶ θὰ ἴδωμεν τί θὰ κατορθώσῃς.

Τὸ ἐσπέρας ἐφάνη μετανοῶν διὰ τὴν τοιαύτην πρόκλησιν.

— Ἀκουσε, εἶπε τῷ Λουβέν, σὲ συμβουλεύω σπουδαίως νὰ μὴ ἐνθυμηθῇς πλέον ὅ,τι σοὶ εἶπα, λησμόνησέ το ὅλως διόλου, διότι, ἂν ἐπάθῃαι κακόν, ἂν...

— Ὁ! νὰ ἦσαι ἡσυχος, ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν.

— Τὸ εἰξεύρεις! ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος δι' ἀγρίας φωνῆς, θὰ σὲ εὕρω καμμὶν ἡμέραν καὶ τότε... θὰ περάσῃς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἄσχημον, σοὶ τὸ προλέγω.

— Μίλα λοιπὸν σιγότερα! εἶπεν ὁ Λουβέν. Θεέ μου! ἂν σὲ ἀκούσουν... Σὲ παρακαλῶ μὴ τὸ πῆς ποτὲ εἰς κανένα ἄλλον τὸ μυστικόν σου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λουβέν ἐξητάζετο ὑπὸ τοῦ Μούλ.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς, τί νέα ἔχομεν; πάντοτε τὰ αὐτὰ, στοιχηματίζω.

— Ἀλλοίμονο! ναί, εἶπε στεναζὼν ὁ Λουβέν.

— Πῶς! δὲν κατώρθωσες ἀκόμη νὰ φυλαίσῃς ὀλίγον, ἔστω καὶ δι' ἀδιάφορα πράγματα;... Εἰξεύρεις ἐν τούτοις ὅτι τὰ ἀδιάφορα αὐτὰ πράγματα ἐνοχοποιοῦσι τὸν κακοῦργον...

— Τί θέλετε; εἶπεν ὁ Λουβέν, δὲν μὲ ἐμπιστεύεται, μὲ κακομεταχειρίζεται...

— Κρίμα.

— Δὲν εἰμπόρεσα ν' ἀνοίξω ὁμιλίαν μαζύ του... Χθὲς κἄτι μοῦ 'πε.

— Αἱ! τί;

— Πῶς εἶνε ἀθῶος.

— Εὖγε, καὶ ἐπίεσθης;

— Ὅχι... ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀδύνατον... Μὰ θὰ κάμω ὅ,τι εἰμπόρῃσω νὰ μάθω.

— Ἀγαπητέ Λουβέν, εἶπεν ὁ Μούλ, εἶσαι βεβαίως πολὺ ικανός· ἀλλὰ τὸ παιγνίδιον αὐτὸ θὰ σὲ ἐκούρασε. Πρέπει νὰ ἀναπαυθῇς.

— Ὁ! σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἀφήστε με νὰ ἐξακολουθήσω.

— Ὅχι, εἶνε γελοῖον! εἶπεν ὁ Μούλ μεθ' ὅφους ἀνυπομονησίας καὶ ὀργῆς. Χάνομεν τὴν ὑπόθεσιν ἐκ λάθους ἰδικοῦ σου. Ὁ Σίμων θὰ ἀπολυθῇ αὐτὰς τὰς ἡμέρας περιφρονῶν ἡμᾶς· θὰ ἔχῃ δίκαιον. Ἀ! Λουβέν, μοὶ εἶχον ἐπαινέσει τὴν ικανότητά σου!...

— Ἀκούσατε! εἶπεν ὁ Λουβέν, καὶ ἄλλοι ικανότεροί μου δὲν θὰ ἔκαμναν τίποτε. Ἀλλὰ θέλω νὰ ἐπιμείνω. Ἀφήστε με, καὶ μὲ τὸν ἓνα ἢ μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, θὰ μάθω τὸ μυστικόν τοῦ Σίμωνος.

Ὁ Μούλ ἐφάνη δισταζὼν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνέδωκεν.

— Ἐστω! εἶπε, πρόσεξε ὅμως νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου· ἄλλως, θὰ πιστεύσω ὅτι συνεννοεῖσαι μὲ τὸν Σίμωνα... τὸ ὅποῖον δὲν εἶνε ἀπίθανον...

Ὁ Λουβέν ἐφάνη σκανδαλισθεὶς καὶ ἐξηλλε διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του.

— Ἀνεκαλύφθης, εἶπεν ὁ Μούλ βλέπων αὐτὸν ἐξερχόμενον.

Σ

— Λοιπὸν! γέρω-προδότη, τί νέα; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος τὸν Λουβέν, ὅτε οὗτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν σύννουσ· ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν κατασκό-

πων καὶ μὲ ἐπρόδωσες· ἔλαβες τοῦλάχιστον τὴν ἀμοιβήν σου; Ἀξίζει, νομίζω!

Ὁ Λουβέν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐμφροντικὴν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἀ δά! ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος συνωφρούμενος, νὰ ἦνε ἀληθὲς τάχα; ἔκαμες πολὺ ἄσχημα, σὲ εἰδοποιῶ.

— Ἀγαπητέ, κύριε Σίμων, εἶπεν ὁ Λουβέν, μίλα σιγότερα, σὲ παρακαλῶ. Οἱ τοῖχοι δὲν εἶνε κωφοί, ὅσῳ φαίνονται.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ταπεινῶν τὴν φωνήν. Ἀλλὰ πόθεν ἔρχεσαι; τί συνέβη; θέλω νὰ μάθω.

— Μία στιγμή! μὴ βιάζεσαι.

— Μὲ ἐπρόδωσες, μασκαρά;

— Μὰ ὅχι! χορατεύεις;

— Ὡρα καλὴ! Ἐκαμες πολὺ καλὰ, ἐνθυμεῖσαι τὰς ἀπειλὰς μου; εἶμαι ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὰς ἐκτελῶ.

— Τὸ πιστεύω. Ἐεὐρω ὅμως καὶ ἐγὼ νὰ φυλαχθῶ. Ἄν σὲ ἐπρόδινα, δὲν θὰ ἐρχόμουν πλέον ἐδῶ, πιστεύσέ το.

— Δὲν θὰ ἤρξεσο... ἀλλὰ διατὶ; Ἀρκεῖ νὰ ἀρνήσαι καὶ νὰ ἔχω τὴν μωρίαν νὰ σὲ πιστεύω... Ναί, αὐτὸ εἶνε! ἡ ὁμολογία, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔκαμα δὲν ἀρκεῖ· χρειάζονται ἐνδείξεις, ἀκριβεῖς πληροφορίαι καὶ ἔρχεσαι νὰ τὰς μάθῃς. Ἀκουσε, φίλε, πρέπει νὰ τελειώσωμεν.

Καὶ προεχώρησεν ἀπειλητικῶς κατὰ τοῦ Λουβέν, ὅστις κατέφυγεν εἰς τὸ σύνθηρες αὐτοῦ καταφύγιον.

— Μὰ... τί ἔπαθες; ἐψέλλισε.

— Στάσου, μασκαρά! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Ὁ! ἂν ἦμην ἐλεύθερος!

Ἐταράσσετο ἐν τῷ ἀνγκαστικῷ μανδύκα καὶ ματαιῶς προσεπάθει νὰ φθάσῃ τὸν Λουβέν.

— Ἀφῆσέ με... δὲν ἔχεις δίκαιον... ἀκούσέ με λοιπὸν! ἔλεγεν οὗτος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη κατευνασθεὶς καὶ ἀπεσύρθη γογγύζων εἰς τινὰ γωνίαν.

— Νὰ εἶμαι καταδικασμένος νὰ ζῶ μὲ τοιοῦτον φαῦλον! ἐψιθύρισεν.

Ὁ Λουβέν ἐξηλλε τῆς κρύπτῃς του ἐντρομος.

— Ἀγαπητέ, κύριε Σίμων, ἀπατᾷσαι, εἶπε. Δὲν ἔκαμα αὐτὸ ποῦ λέγεις. Ἡθελα μάλιστα νὰ σοῦ πῶ κἄτι... Μὰ μαζύ σου δὲν εἶνε τρόπος· εἶσαι πολὺ ἄγριος...

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί εἶχε νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ· ἀλλ' ὁ Λουβέν ἠρνήθη.

— Ὅχι τώρα, εἶπεν, ἀργότερα... ὅταν θὰ ἦσαι ἡσυχος...

— Πραγματικῶς, ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ εἶνε ὠραῖον αὐτὸ, τὸ ὅποῖον θὰ μοὶ εἴπῃς· καμμία πλεκτάνη, καμμία ἐφεύρεσις τῆς ἀστυνομίας. Σιώπα, ζῶν!

Ἡμίσεια ὥρα παρήλθε, καθ' ἣν ἀμφοτέροι ἐσιώπων. Ὁ Λουβέν ἐφαίνετο βεβουθισμένος εἰς σκέψεις. Αἴφνης ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη καὶ προεχώρησε πρὸς τὸν Λουβέν:

— Ἀκουσε! τῷ εἶπεν. Ὅσον καὶ ἂν ἦσαι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς δικαιοσύνης εἰς μάτην κοπιᾷζεις, τίποτε δὲν θὰ μοῦ κάμῃς. Ἡ σημερινὴ ἔκθεσίς σου θὰ παρατείνῃ ἰσως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας

τὴν φυλακὴν μου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ καταδικασθῶ δι' αὐτήν, ποτέ! Θὰ ἐξέλθω μίαν ἡμέραν καὶ τότε... ὦ! τότε, θὰ ἴδῃς!

Τὰς λέξεις ταύτας εἶπε μετὰ τοιούτου ἀπειλητικοῦ τόνου, ὥστε ὁ Λουβὲν ἐφρίκασεν.

— Τί θὰ κάμῃς; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— "Α! αὐτὸ σὲ ἐνδιαφέρει, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπὸν! λυπούμαι ὅτι δὲν θὰ τὸ μάθῃς...

Εἶτα, στρεφόμενος ἀποτόμως πρὸς τὸν Λουβὲν οἶονε μεταβάλλον γνώμην, εἶπε:

— Θέλεις νὰ μάθῃς; Διατί νὰ μὴ σοὶ τὸ εἶπω;... Λοιπὸν μάθε το, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως, αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπραξά καὶ ἀνοήτως φερόμενος σοὶ ὁμολύγησα εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι ἐκείνου, τὸ ὅποιον θὰ πρᾶξω βραδύτερον... μετ' ὀλίγον, ἐλπίζω! ἐπανάλαβέ το εἰς τοὺς συναδέλφους σου, ἂν θέλῃς. Θ' ἀκούσουν νὰ γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ σᾶς ξεκάμω ὅλους. Δὲν θὰ ἦμαι ὅμως τόσον ἀνόητος ὅσον ἤμην· τοῦ λοιποῦ θὰ ἐργασθῶ διὰ μεγάλας ἐπιχειρήσεις. "Α! τὴν νομίζεις σπουδαίαν τὴν ὑπόθεσιν τῆς Βιλλαίν; "Ὡς ἐκτέλεσις, ναί! ἀλλ' ὡς ἀποτέλεσμα, σχεδὸν τίποτε. Δι' ὀλίγα χρήματα, τεσσάρων μηνῶν φυλάκισις, ἀνακρίσεις, κατασκοπεύσεις καὶ παντοῖαι ἐνοχλήσεις! Εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ σκοτίζωμαι διὰ τόσον μικρὰ πράγματα! θὰ κάμω κατὰ τι, ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο!

"Εφ' ὅσον ὁ Λαυρέντιος ὠμίλει, ὁ Λουβὲν ἠνωρθοῦτο· τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἀπήστραπτε παραδόξως.

— Μπράβο, μπράβο, ἀνέκραξεν ἔχεις αἶμα 'στὰς φλέβαις σου εἴσαι ἄνδρας!

— Τί λέγεις; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— "Ακουσε, Σίμων.

— Αἱ; ἂν θέλῃς λέγε καὶ κύριε...

— Κύριε Σίμων, συγχώρεσέ με! Ναί, καλὰ σὲ ἐκατάλαβα, ἔχεις καρδιά... θὰ προδεύσῃς... Μπορεῖ κανεὶς νὰ δουλεύῃ μαζὺ σου. Εἴσαι ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ χρειάζεται.

— Χά! χά! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καγχαζών, ὁ ἄνθρωπος ποῦ σοῦ χρειάζεται... πολὺ καλὰ! Ἀλλὰ, καλέ μου φίλε, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὅποιον θ' ἀνήκω, δὲν θὰ ἐξέλεγα βεβαίως...

— "Ὡ! μὴ τὸ λέγῃς αὐτό· δὲν μὲ γνωρίζεις!

— Ἀλλὰ, διαβόλε! σὲ γνωρίζω· ὀνομάζεσαι Λονδοριέ καὶ εἶσαι ἐντιμὸς χαράκτης ἐπὶ μετὰλλων...

— "Ας ἀφήσουμε ταῖς φλυαρίαις.

— Εἴσαι καὶ κατὰσκοπος, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, καί, μεταξύ μας, ἀθλίως ἐκτελεῖς τὸ ἔργον σου.

— Ἀφίσε τὰ χορατὰ, εἶπεν ὁ Λουβὲν. Σοῦ λέγω ὅτι δὲν μὲ γνωρίζεις. Ναί, ἦμαι κακομοιριασμένος καὶ δειλός! ἔχω ὅμως τὴν ἀξίαν μου, καὶ ὅταν δουλεύω, ἡ δουλειά μου πιάνει τόπο!

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρίκασεν.

— "Α! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβὲν ἀρχίζεις νὰ μὲ νοιώθῃς. Ἐχεις δίκαιον. Ἄν

μοῦ λείπουν κάποια μέσα, ἔχω ἄλλα ποῦ ἀξίζουν περισσότερο... Ἐγὼ δὲν ἐκτελῶ, ἀλλὰ λαβαίνω τὴν ιδέα καὶ σχεδιάζω τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἀφοῦ ἐγὼ τὴν σχεδιάσω, τότε βέβαια καὶ σίγουρα 'μπορεῖ νὰ τὴν καταφέρῃ κανεὶς!... "Ας εἶχα ἄνθρωπον... δυνατόν καὶ μὲ καρδιά... ἀρσιωμένον!... Πόσο θὰ τὸν ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Τί δουλειαὶς θὰ καταφέρνα μ' αὐτόν! Μοῦ εἶπες πῶς θέλεις νὰ ἐργασθῇς 'σὲ μεγάλας ἐπιχειρήσεις. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω! Μὰ μονάχος δὲν 'μπορῶ. Καὶ σὺ μονάχος μεγάλα πράγματα δὲν θὰ 'μπορέσῃς νὰ καταφέρῃς. Ἄν εἴμαστε μαζὺ οἱ δύο!... "Ακουσε, θέλεις νὰ συμφωνήσουμε; Θέλεις;...

Ταῦτα λέγων ὁ Λουβὲν ἐφάνετο μεταμορφωθείς. Εἶχεν ἀνορθωθῇ ἐνώπιον τοῦ Λαυρεντίου, τὸ δὲ βδελυρὸν καὶ ἀπαίσιον αὐτοῦ πρόσωπον ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς ἱταμότητος, τῆς κακοηθείας καὶ κακουργίας... Ὁ Λαυρέντιος, κατελήφθη σχεδὸν ὑπὸ τρόμον. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ὑποκριθῇ.

— Καλὰ τὰ λέγεις! εἶπε μετὰ καταφρονητικοῦ μειδιάματος. Ἡ κατασκοπία σου ἐπέτυχε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ, θέλεις τώρα νὰ μὲ δοκιμάσῃς μὲ τὴν πρόσκλησιν. Ἐλευθερά!

— "Ὡ! τὸ 'ξεύρεις πῶς 'μιλῶσπουδαία, εἶπεν ὁ Λουβὲν. Οὔτε νὰ σὲ πλανέσω, οὔτε νὰ σὲ προκαλέσω θέλω. Ἐχεις ὅμως δίκαιον, δὲν ἀξίζω νὰ πιστεύσῃς τὰ λόγια μου. Πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμαί μαζὺ, καὶ θὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι ἕως τώρα... ἴσως, ἂν δὲν ἐθύμωνες τόσο πολὺ.

— "Ας ἀκούσωμεν τὴν ἐξήγησιν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μοῦ δίνεις τὸν λόγο σου νὰ μὴ θυμώσῃς, καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃς ἤσυχα καὶ ψυχρά;...

— Ἐλα δά! περὶ τίνος πρόκειται λοιπὸν;

— Δός μου πρῶτα τὸν λόγο σου.

— Ἐστὼ! λοιπὸν;

— Λοιπὸν! εἶνε ἀλήθεια, εἶμαι κατὰσκοπος.

— "Α, κανάγια!... τὸ ἐγνώριζα.

— Στάσου... εἴπαμε νὰ μὲ ἀκούσῃς.

— Καλὰ! Ἐξακολούθει.

— Μοῦ εἶπες τὸ μυστικόν σου, θὰ σοῦ πῶ τὸ 'δικόν μου. Δὲν ὀνομάζομαι Λονδοριέ, ἀλλὰ Λουδοβίκος Καϊνιόν, λεγόμενος Λουβὲν, ἐλευθερωμένος κατὰδικος...

— "Ὡρα καλὴ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Αὐτὸ εἶνε πιθανόν καὶ ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ.

— Ἐτσι εἶνε. Κάτω λοιπὸν ἡ μουτσούνα καὶ ἄς ἐξηγηθῶμαί.

Ὁ Λουβὲν διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βιλζούφ, τὴν εἰς Λάνγρ φυλάκισίν του, τὴν δραπετεύσιν του, τὴν εἰς Παρισίους σύλληψιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀφελὴ ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μοῦλ.

— Ἐκεῖνος, εἶπε, μὲ ἔβαλε ἐδῶ διὰ νὰ σοῦ πάρω λόγια· εἶχα σκοπὸ νὰ κάμω τὸ χρέος μου μὲ συνειδησί, διότι εἶχα συμφέρον. Ἐκατάλαβα ὅμως ἀμέσως πῶς μοῦ ἤτουν ἀδύνατον. Τί τὰ θέλεις; Μοῦ ἄρεσες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐμβήκης μέσα... 'στὴν καρδιά μου. Ἄν ἄκουες τί

εἶπα σήμερα εἰς τὸν Μοῦλ!... Νὰ ἦσαι ἥσυχος! Ἄν περιμένῃς ἀπὸ ἐμὲ μονάχα, σὲ 'λίγαις ἡμέραις θὰ ἦσαι ἐλεύθερος... θὰ σὲ ἀκολουθήσω... ἐλπίζω. Θὰ ἐργασθῶμαί μαζὺ τότε, σὲ μεγάλας ἐπιχειρήσεις καὶ ὄχι μικροδουλειαίς! Καὶ ἴσα-ἴσα ἀνεκάλυψα μία περίφημη δουλειά... εὐτυχία!... Ὅλα σχεδὸν εἶνε ἔτοιμα... Θὰ τὰ μοιρασθῶμε οἱ δύο μας... Εἴμαστε σύμφωνοι;

Ἐκ τοῦ ὕψους, μεθ' οὗ ὁ Λουβὲν ὠμίλει, ἦτο προφανές ὅτι ἡ πρότασίς του ἦτο εἰλικρινής, σοβαρά. Ὁ Λαυρέντιος ὅμως ἔκρινεν εὐλογον νὰ τηρήσῃ ὕψος ἐπιφυλακτικὸν καὶ νὰ δείκνυται δύσπιστος.

— Θὰ ἴδωμεν, εἶπε, θὰ σκεφθῶ.

— Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Διαβόλε, εἶνε φυσικὸν νὰ μὴν ἔχω.

— Ναί, καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Λουβὲν... Ὑπομονή! Θὰ κατορθώσω νὰ σὲ πείσω... καὶ ὅταν μὲ ἴδῃς εἰς τὴν δουλειά τότε θὰ ἀποφασίσῃς.

Ζ'

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας, οἱ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μοῦλ διατελοῦντες κλητῆρες δὲν ἔμενον ἀδρανεῖς, ἀλλ' εἶχον προβῇ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάρ καὶ τῆς Μαριέττας.

Ὅσον ἀφορᾷ ταύτην, τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐβράδυνεν, ὑπῆρξε δὲ οἷον ηὔχετο ὁ Μοῦλ.

Ὁ Πυρόκαρδος κατέστη ἀπὸ τίνος χρόνου, χάριν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τακτικὸς πελάτης τοῦ οἴκου Ρουσινιέ εἰς Βατινιόλ. Κατάρθωσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, τῶν καλῶν τρόπων καὶ τῆς θελκτικῆς συμπεριφορᾶς του, νὰ προσελκύσῃ τὴν κυρίαν Ρουσινιέ, ἥτις βεβαίως ἐν αὐτῇ ἐβλεπε τὸν διάδοχον τοῦ ἐντίμου μικροεργοδηματίου, δι' ὃν ἐθλίβετο ἔτι. Ὡς δὲ ἄλλοτε ὁ Κροασιλιά, ἤρχετο καὶ οὗτος πλησίον τοῦ γραφείου καὶ συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρίας, ἥτις εὐχαρίστως συνωμίλει μετ' αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἐκ Πυτῶ ἐπάνοδόν του, ἔσπευσε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὸ στρατήγημα.

Ἐφερε τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τῆς Μαριέττας· εἶπεν ὅτι ὠμίλησε περὶ τῆς δυστυχούς αὐτῆς εἰς πρόσωπα λίαν περὶ αὐτῆς ἐνδιαφερόμενα καὶ διατεθειμένα νὰ τὴν συνδράμωσιν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε δυστυχῆσαι.

— "Α! Θεέ μου, τί λέγετε; εἶπεν ἡ κυρία Ρουσινιέ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦτο τόσον εὐτυχὴς ὅσον εἶνε σήμερον. Ἐλαβε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος τὴν συνήνητσε χθὲς καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτῆς διὰ μακρῶν.

Ἡ κυρία Ρουσινιέ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετήν.

— Λέων, εἶπεν, εἰπὲ εἰς τὸν κύριον ὅτι γνωρίζεις περὶ τῆς Μαριέττας καὶ τί σοὶ εἶπεν. Ἐγὼ ἐχάρην πολὺ μαθοῦσα αὐτά, διότι τὴν ἀγαπῶ πάντοτε· εἶνε συμπατριώτις μου. Μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ ταχέως· τὴν περιμένω μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Ὁ Λέων διηγῆθη τὰ ἐξῆς :

Τὴν προτεραιάν συνήντησε τὴν Μαριέτταν εἰς τὰ περίξ τῆς Ἀγορᾶς, εἰς ἓν ἐδωδιμοπωλεῖον, ἔνθα ἡγόραζε τρόφιμα. Συνωδεύετο ὑπὸ μίᾳς ὑπηρετρίας καὶ ἐνὸς μαγείρου. Ὁ Λέων τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠρώτησε τί γίνεται... Ἦτο πολὺ εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη ἐκ τῆς καταστάσεώς της· ἦτο οἰκονόμος εἰς ἓν τῶν ὠραιότερων μεγάρων τῶν Παρισίων, παρὰ τῷ κυρίῳ Σουσά, ἐν ὁδῷ Προαστείου Ποσσονιέ. Εἶχε τὴν ἐποπτείαν τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, οὐδαμοῦ δέ, οὐδὲ παρὰ τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς κυρίᾳ, ἔτυχε τόσων περιποιήσεων καὶ τόσης καλωσύνης. Διηγῆθη εἴτα πῶς ἀπέκτησε τὴν θέσιν ταύτην :

« Ἐνεκα τῶν φοβερῶν τραυμάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ἡ ἀνάρρωσις αὐτῆς ὑπῆρξε μακροτέρα ἢ ὅσον ἐφантаζοντο· ἔμεινε πλέον τῶν δύο μηνῶν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πομέυ, μόλις δὲ κατὰ τὴν δίκην τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ εἶχεν ἐντελῶς ἀναλάβει. Ἦτο ἄνευ πόρων καὶ ἀνήσυχος περὶ τοῦ μέλλοντος. Τότε, γέρων ἱερεύς, τὸν ὁποῖον περιποιήθη εἰς τινα νόσον, τὴν εἰσῆγαγεν ὡς ὑπηρετίδα εἰς θρησκευτικὸν τοιαῦτον οἶκον ἐν ὁδῷ τῶν Ταχυδρομείων. Ἐκεῖ ἔμεινε μόνον ὀλίγας ἡμέρας.

« Ἀληθῶς, καὶ αὕτη μετέσχε τῆς διασημότητος, ἣν ἀπέκτησαν τὰ διάφορα πρόσωπα τοῦ δράματος τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἦδη ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τοῦ Ἐργου τῶν καλῶν ὑπηρετῶν, οὗτινος ἡ κυρία Σουσά ἦν ἀντιπρόεδρος. Πᾶσαι αἱ κυρίαι ὤκτειρον τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην κόρην, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἐφονεύετο, ὑπερασπίζουσα τὴν κυρίαν της. Ἡ κυρία Σουσά ἔδειξεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μεγάλην εὐαισθησίαν. ἐζήτησε δὲ ὅπως αὕτη ἀναλάβῃ τὴν περὶ τῆς Μαριέττας φροντίδα.

« Τὴν ἐπιούσαν, ἡ κυρία Σουσά κατήρχετο μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ὠραιότατης κόρης, πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ τῶν Ταχυδρομείων. Ἐκραύγασεν, ἰδοῦσα τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαριέττας φοβερὰν οὐλήν.

« — Εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν ἔφερε τὸ τέρας! ἀνέκραξεν. Ἰδέ, Αἰμιλία.

« Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

« — Ἐλθέ, δυστυχὴς κόρη, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά, ἔλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν μας. Θὰ φροντίσω διὰ σέ.

« Καὶ παρέλαβεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀμάξῃ της. Τὴν ἐνεκατέστησε δὲ εἰς τὸ μέγαρόν της, ἔνθα ἔκτοτε ἡ Μαριέττα ἐκτελεῖ χρέη οἰκονόμου.

Ὁ Πυρόκαρδος ἐφάνη ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀκριθείας τῆς διηγῆσεως ταύτης.

— Εἶνε ἀρά γε ἀληθές, εἶπεν, ὅτι ἡ γενναία αὕτη κόρη εἶνε ὅσον λέγετε εὐτυχής;

— Πῶς! ἀλλὰ θὰ σὰς κάμω νὰ τὸ ἀκούσετε ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὅταν θελήσετε. Ἐλθετε αὖριον τὸ πρῶτὸ μαζύ μου.

Τὴν ἐπαύριον, ἀληθῶς, ὁ Πυρόκαρδος καὶ ὁ Λέων ἔβλεπον τὴν Μαριέτταν ἐξερ-

χομένην τοῦ ἐδωδιμοπωλείου, ὅπερ οὗτος εἶχεν ὑποδείξει.

Ὁ Λέων εἶπε τῇ Μαριέττᾳ καὶ ἐπανελάθεν ὅ,τι πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχεν αὐτῇ διηγῆθῃ. Ὁ Πυρόκαρδος ὤκτειρεν αὐτὴν διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της οὐλήν καὶ τὴν ἐπήνεσε διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της. Ἄλλ' ὁ ὑπηρετὴς τῆς Ρουσινιέ δὲν ἐφάνη ἐπίσης εὐγενής.

— Δυστυχῆς Μαριέττα, εἶπεν, αὐτὸ δὲν σὲ εὐμορφάνει καὶ στοιχηματίζω πῶς ὁ ἐρωμένος σου, ὁ κύριος Κροασιλιά, δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε περιποιητικός.

— Πῶς! ἀπατάσαι, εἶπεν ἡ Μαριέττα πειραχθεῖσα· ὁ κύριος Κροασιλιά εἶνε πολὺ γλυκύτερος ἢ ἄλλοτε.

— Τὸν ἐπανείδες λοιπόν;

— Θὰ τὸ ἔκαμνα πρὸ πολλοῦ ἂν ἤθελα. Ἐδίστασα ὅμως, χάριν τῆς θέσεώς μου, ἡ ὁποία εἶνε τόσον καλὴ. Ἐν τούτοις, πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν ἔδωσα τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Καὶ ὁ γάμος πότε γίνεται;

— Ὅταν θελήσω. Ὁ κύριος Κροασιλιά εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς μου. Ἦναγκάσθη ἐσχάτως νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας δι' ὑποθέσεις του· μοὶ ἔγραψεν ἐκφράζων τὴν λύπην του, ἀλλ' ἐβιάζετο ὡς φαίνεται. Ὅπως δὴποτε θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ ταχύτερον. Τότε θὰ ἴδωμεν.

Ὅταν ὁ Πυρόκαρδος ἀνέφερε τῷ Μουλτὰ κατὰ τὴν Μαριέτταν, οὗτος ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ὑπὸ τοῦ Λουβὲν γενομένην πρότασιν συνεργασίας τῷ Λαυρεντίῳ.

— Εὐγε! ἀνέκραξε. Γνωρίζω περὶ τίνος ἐπιχειρήσεως πρόκειται!

Εἴτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Πυρόκαρδον :

— Πρόσχε πάντοτε τὴν Μαριέτταν· μὴ τὴν χάσῃς οὐδὲ μίαν στιγμὴν. Ὁ Τορὲν εἶνε ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Φραγκίσκου. Μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίζωμεν τὰ πάντα.

[Ἐπεται συνέχεια]. *

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁ νεανίας, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐφίλησε τὴν μητέρα του, ἀνεχώρησεν ἐπαναλαμβάνων :

— Μὴν ἀνησυχῆς· εἰμαι ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε γνωρίζω νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Τὴν πρώτην ταύτην οἰκογενειακὴν συνδιάλεξιν παρηκολούθησαν καὶ ἑτεραι, καθ' ἃς πάντοτε ἡ Νίνα ὑπεδείκνυεν ἀνησυχίαν τινὰ διὰ τὰς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βοννείλ στενάς σχέσεις τοῦ Μαξίμου· πράγματι δὲ ὁ μαρκήσιος ἐφάνετο δικαίων τὰς ὑπονοίας τῆς ὠραίας Μαριῶν.

Ἀπὸ τίνος χρόνου παρέσυρε τὸν Μαξίμον εἰς διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας ὁ νεανίας μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἀπεκ-

δέχετο. Ἦρξατο νὰ παραμελῇ τὰς μελέτας του καὶ αἱ εὐφρόσυναι ἐσπεριναὶ συνδιαλέξεις, μετὰξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ, ἐπανελαμβάνοντο ἥττον συχνά.

Ἡ Νίνα δὲν παρεπονεῖτο διὰ τὰς νεανικὰς ὁρμὰς τοῦ Μαξίμου, πλὴν τὸ ἀγνὸν μέτωπόν της ὁσημέραι ἐσκυθρῶπαζεν.

Νῦν ἡ ὠραία Μαριῶν ἔμεινε μόνη, ἐντελῶς μόνη διὰ παντός, ἄνευ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ ροπαὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας παρέσυρον μακρὰν αὐτῆς, ἄνευ πατρός, ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ γνωρίμων, ἄνευ τέλους τοῦ... Γεωργίου. Τώρα δὲ κατὰ τὰς σπασμικὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Μαξίμος συνωμίζει μετὰ τῆς μητρὸς του, αὕτη δὲν εἶχε τὴν ὑπερτάτην καὶ εὐχάριστον παρηγορίαν, τοῦ ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν συνδιάλεξιν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ υἱοῦ της.

Ἀπέθανεν!

Τὸ παιδίον, ἅμα ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ, ἐπρόφερον ἐν ὀνομα : Γεώργιος. Βραδύτερον, ὅτε ἠρώτησε τὴν μητέρα του, τίς ἦν ὁ Γεώργιος οὗτος, ἡ Νίνα τῷ ἀπεκρίθη :

— Εἶνε ὁ πατήρ σου.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ὁ πατήρ μου;

— Ἀπέθανεν!

Τὸ παιδίον εἶχεν ἀνατραφῇ μετὰ τὴν ἰδέαν ταύτην. Νεανίας γενόμενος ὁ Μαξίμος, δὲν ἔμαθε τί περισσότερον.

Ἀπὸ τίνος χρόνου, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἐπανάρχετο τὸ ἐσπέρας λίαν ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ διενυκτέρευε μακρὰν τῆς στέγης τῆς μικρᾶς οἰκίας τῶν Βατινιόλ.

— Θὰ ἔχῃ ἐρωμένην!

Τοῦτο ἐσκέφθη τὸ πρῶτον ἡ Νίνα. Ἐπὶ τέλους πρῶϊαν τινὰ ἡ κυρία Μαριῶν εἶπε καθαρὰ εἰς τὸν υἱὸν της :

— Δὲν ἔχω πλέον μόνη ἐγὼ ὅλην τὴν ἀγάπην σου!

— Τί ἐννοεῖτε μετὰ αὐτό;

— Δὲν με καταλαμβάνεις;... Πρὸ καιροῦ ἡ διαγωγὴ σου δὲν εἶνε πλέον τακτικὴ· ὦ! δὲν σ' ἐπιπλήττω εἰς τὴν ἡλικίαν σου...

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μαξίμος ἐρυθριῶν ὀλίγον. Ἀπατάσαι ὅμως, ἀγαπητὴ μου μητέρα, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, σὲ μόνην.

— Ἀλλὰ τί κάμνεις λοιπὸν τὸ ἐσπέρας καὶ ἔρχεσαι τόσον ἀργά;

Ὁ Μαξίμος κατ' ἀρχὰς ἐσιώπα· ἡ Νίνα, παρατηροῦσα τὸν υἱὸν της, ὅστις ἐφάνετο πάντοτε ἀπνηυδικῶς, ἐπανελάθεν :

— Εἰπέ μου λοιπὸν πῶς περνᾷς ταῖς νυκτιαῖς σου;

Ὁ Μαξίμος ἔλυσεν τέλος τὴν σιωπὴν καὶ ἀπήντησεν :

— Ὁ ἀγαπητός μου φίλος Κάρολος με εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λέσχην. Ἀλλὰ σέψς ζῆτε μεμονωμένη καὶ δὲν γνωρίζετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Λέσχη εἶνε μία οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν συχναῶς τὴν νύκτα πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ περνοῦν πολὺ ὠρεῖα τὸν καιρὸν των.

— Ἀ! ἀπήντησεν ἡ Νίνα, εὐχαριστήθησα, φαίνεται, ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τοῦ υἱοῦ της.

— Μάλιστα, εἰς τὴν λέσχην τῶν « Ἀρικό ».